

[Rimstad.]

finanslov, som vi havde til første behandling først den 8. december sidste år, endnu inden sin anden behandling skal til ny principiel diskussion her i tinget.

De første seks sider af den højtærede finansministers fremsættelsestale vedrørende lovforslagene understreger meget tydeligt dette forhold. Den del af talen kunne og burde være holdt den 8. december. Det blev den ikke. Det er et udtryk for den manglende planlægning, for den manglende linje i regeringens økonomiske politik. Men nu står regeringen altså med den opgave at få regnestykket til at gå op eller, om man vil, at skaffe balance på budgettet. Det drejer sig om det største budget, der nogen sinde har været fremlagt her i tinget, og det havde i denne forbindelse været nærliggende for regeringen at undersøge, om balancen kunne opnås både ved en formindskelse af udgifterne og en forøgelse af indtægterne. Regeringen har kun holdt sig til den sidste udvej, og det er det, oppositionen i dag bebrejder den. Det skal dog tilføjes, at både den ærede ordfører for socialdemokratiet under finanslovens første behandling og senere den højtærede finansminister og den højtærede økonomiminister meget klart har givet udtryk for, at det ikke er regeringens hensigt at ville indskrænke statens økonomiske aktivitet til fordel for den enkelte borgers økonomiske frihed.

Det kan derfor kun i én henseende være os en overraskelse nu at få disse 16 lovforslag lagt på bordet, og den overraskelse består i, at regeringen med sine stærkt socialistiske lovforslag ganske synes at have glemt, at den status den 22. september sidste år overgik fra at være en flertalsregering til at blive en regering med mindretalsvilkår. Man kunne næsten — for at bruge et af den højtærede finansministers egne udtryk — føle sig fristet til at sige, at den sikkerhed, hvormed regeringen i den givne situation har grebet til de socialistiske metoder for at søge sit dilemma løst, er omvendt proportional med dens muligheder for at få disse lovforslag vedtaget.

Inden jeg går over til en omtale af mit partis stilling til nogle af de enkelte lovforslag, som i dag her skal gives en

første principiel behandling — vi har ønsket at dele denne gennemgang ud til flere ordførere — vil jeg gerne benytte lejligheden til at fremkomme med nogle enkelte generelle betragtninger om årsagen til, at vort lands finanser er bragt i en så uheldig stilling, som tilfældet er.

For nogle dage siden skrev det konservative dagblad Berlingske Tidende i en leder, at det ikke var finansministeren, der havde hele ansvaret for krisen i statsfinanserne; andre — og her mente bladet andre politiske partier — havde også et ansvar at leve op til. Det er den højtærede finansministers mange gange gentagne bemærkninger om det fælles ansvar for de lovbestemte udgifter, der her har gjort sin virkning. Heller ikke jeg er upåvirket af finansministerens stadige søgen skjul bag det fælles lovgivningsansvar, selv om mit parti overordentlig mange gange kan melde hus forbi, fordi vi ikke vurderer de socialistiske metoder og teorier særlig højt, og fordi vi ikke — i en vis modsætning til andre borgerlige partier — søger kompromiset med nogen særlig forkærlighed.

Men når nu ansvaret for det fælles lovgivningsarbejde udnyttes med så megen flid og så megen dygtighed af den højtærede finansminister til at fordele ansvaret for den uheldige finanssituation mere eller mindre bort fra ham selv og hans parti og over på det anonyme fællesskab, så synes jeg, at dette fællesskab — i hvert fald hvad den ikke-socialistiske del af tinget angår, og her medregner jeg i dag gerne det radikale parti — skulle benytte den givne anledning til at nå frem til en mere konkret ansvarsplacering.

Det drejer sig her om begrebet „løbende budgetkontrol“, som jeg tidligere både i dagspressen og ved møder har været inde på, og som jeg i dag gennem aviserne til min glæde erfarer at det ærede konservative medlem hr. Lembourn tilslutter sig, ligesom også den ærede konservative ordfører i dag var inde på tanken. I egen interesse, og fordi et folketingsmedlem i sidste instans ikke kan undlade at tage stilling til et personligt ansvar, bør folketingsmedlemmerne forlange, at hvert enkelt lovforslag fremtidigt bliver ledsaget af en detaljeret redegørelse fra finansministeren for forslagets virkninger på statsbudgettet, om det be-